

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupený JUDr. Pavlínou Zíkovou, advokátkou se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. KUJCK 95798/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 6. 2020, č. j. 62 A 1/2019 – 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. KUJCK 95798/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 25. 6. 2019, č. j. SO/20478/2018-2 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se dopustil tím, že dne 21. 11. 2018 v době kolem 14:16 hod. v obci Římov v ulici Krumlovská ve směru od obce Velešín k obci Strážkovice řídil motorové vozidlo BMW 320D, RZ X, jemuž byla v blízkosti domu č. p. X rychloměrem RAMER 10 C naměřena po odečtu odchyly měření rychlost 109 km/h, a to v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 8000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal zrušení obou správních rozhodnutí a zastavení řízení. Namítal, že tiskový výstup z rychloměru i veškerá fotodokumentace jsou ve správním spise založeny bez doložky konverze podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) nebo dle § 69a zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“), což je v rozporu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spisová vyhláška“); tyto listiny proto nemohly být použity pro účely důkazního řízení. Dále správním orgánům vytýkal neprovedení navrženého výslechu policisty (zda bylo skutečně měřeno jeho vozidlo), výklad jednotlivých údajů na záznamu z rychloměru bez provedení dokazování, nevyslechnutí policistky Ď. (zda to byla ona, kdo prováděl měření, nebo bylo měřeno automatizovaně). Předkládal pochybnosti o proškolení policistky Ď. (tvrdil rozpor v listinách, které mají její proškolení prokazovat). Brojil také proti tomu, že policisté nezjistili některé veličiny podstatné pro měření (okolní teplotu a relativní vlhkost vzduchu). Bez zdůvodnění dle něj nebyl proveden důkaz návodem k vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení RAMER. Vypořádány nebyly ani jeho technické námitky k měření (překážky zachycené na snímku mohly mít vliv na průběh měření, dosah zařízení byl nastaven nesprávně, nebyl dodržen úhel měření, konec vozidla není na snímku zaznačen symbolem hvězdy).

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 8. 6. 2020, č. j. 62 A 1/2019 – 65 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Předeslal, že správní orgány při svém rozhodování vycházely ze standardní a dostačující sady důkazů zcela odpovídající typu projednávaného přestupku; skutkové závěry, které učinily, dle něj přitom tvoří ucelený a udržitelný celek, na jehož základě není o vině žalobce jakýchkoliv pochyb.

[4] K absenci konverzní doložky u výstupu z rychloměru a fotografií žalobce a jeho vozidla v průběhu silniční kontroly soud konstatoval, že se jedná se o listiny, které byly vytvořeny přímo jako výstup z daných technických zařízení. U záznamu o přestupku se dle údajů na něm uvedených jedná o tiskový výstup z programu „*Archiv 5.3 RAMET a.s.*“; nejde tedy o převod z digitální do listinné formy. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 219/2017 – 37 [pozn. NSS: zjevně č. j. 1 As 319/2017 – 37]. Zdůraznil, že prvostupňový správní orgán obdržel uvedené listiny v jejich fyzické podobě (nikoliv například prostřednictvím datové schránky), a nebyl proto povinen je opatřit doložkou o konverzi.

[5] Měření rychlosti proběhlo dle záznamu o přestupku v automatickém režimu, přičemž zařízení bylo nastaveno policistkou Ď. Tato fakta dle názoru soudu zcela vypořádala námitku, že není zřejmé, zda měření prováděla policistka, nebo bylo automatizované; neprovedení výslechu dané policistky bylo proto žalovaným správně hodnoceno jako nadbytečné. Zároveň přitom naznal, že o proškolení policistky Ď. nemá jakýchkoliv pochybností. Žalovaný doplnil dokazování o vyjádření jejího nadřízeného, který uvedl, že byla proškolená ještě pod svým dívčím jménem a přiložil kopie listin dokládající její proškolení dne 3. 10. 2016; těmito listinami bylo provedeno dokazování i před soudem. Ten nesdílel podezření žalobce vztahující se k totožným číslům jednacím založených osvědčení. Tato skutečnost dle něj nebyla objektivně schopna zpochybnit obsah předložených listin a eventuální pochybení policie při vedení spisového materiálu nebylo předmětem daného řízení; obsah vyjádření nadřízeného policisty navíc žalobce nijak nerozporoval. Soud přisvědčil tomu, že předmětné osvědčení je datováno dnem 10. 1. 2018, ale

pokračování

obsahuje potvrzení o proškolení (jiného) policisty až ze dne 6. 2. 2018; tuto skutečnost však nepovažoval za zcela zásadní, neboť osvědčení má formu tabulky, do které se ručně vpisují jednotlivé proškolené osoby. Dal zapravdu také tomu, že školitelé O. a P. mají dle dané listiny osvědčení č. 3089/18 a č. 3088/18, z čehož by bylo možné usuzovat, že mohli být sami proškoleni až v roce 2018; nicméně na osvědčení ze dne 8. 11. 2016 se u nich uvádí osvědčení č. 2839/15 a č. 2840/15. Ač soud připustil, že mu není systém vzdělávání těchto školitelů znám, považoval za zřejmé, že tito policisté byli školeni opakovaně a námitky plynoucí ze zdánlivého rozporu čísel osvědčení neshledal důvodné. K námitce, že nadřízený policistky Ď. měl být vyslechnut jako svědek, soud uvedl, že žalovaný vůči němu učinil písemný dotaz, na nějž mu bylo písemně odpovězeno. Oboje je přitom založeno ve správním spise a sama odpověď je listinným důkazem, se kterým byl žalobce při nahlížení do spisu seznámen; nevyjádřil se k němu před správním orgánem ani před soudem.

[6] Krajský soud dále připustil, že v oznámení o dopravním přestupku sepsaném na místě je přepsána RZ, přičemž důvod tohoto přepisu mu není znám. Poukázal však na to, že se samotným záznamem z měření, krom nepravděpodobné falzifikace celého tiskového výstupu, nelze manipulovat. Uvedl, že i přes tuto „úpravu“ RZ v oznámení nevznikají jakékoli objektivní pochybnosti o pravosti a správnosti obsahu dané listiny, neboť v textu oznámení (v popisu skutku) je registrační značka uvedena správně a na zajištěných fotografiích je vozidlo žalobce zachyceno včetně totožné registrační značky. Soud proto neměl pochyb o tom, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce; správní orgány tedy nepochybily, když navržený výslech policisty za účelem objasnění, zda bylo skutečně měřeno vozidlo žalobce, považovaly za nadbytečný.

[7] Konstatoval taktéž, že u správních orgánů je nutné očekávat určitou míru odbornosti odpovídající jejich zaměření. Zná-li správní orgán princip fungování radarového rychloměru, neboť je to základní znalost pro to, aby s výstupy z něj mohl pracovat, není nutné, aby takové otázky byly předmětem dokazování; to tím spíše, pokud nebyly relevantním způsobem rozporovány. Z tohoto důvodu se krajský soud neztotožnil s tím, že by správní orgány měly provádět rozsáhlé dokazování k podložení všech skutečností a informací, které ve svém rozhodnutí uvádějí. Stejně tak neshledal pochybení v tom, že správní orgán sám popsal jednotlivé údaje na záznamu z měření a až v rozhodnutí uvedl, co který údaj znamená; samotné údaje navíc nejsou pro posouzení jednání žalobce nezbytně podstatné (např. údaj o poloze měření, přiblížení apod.). Nadto správnost těchto údajů, ani jejich výklad, žalobce nikterak nerozporoval. Soud proto shledal v řešené věci, kterou je dle něj skutkově jednoduchý případ ničím výjimečného překročení nejvyšší povolené rychlosti, argumentaci správních orgánů o správnosti proběhnuvšího měření zcela dostačující a odpovídající charakteru daného případu.

[8] Krajský soud se zabýval též všemi dalšími žalobními námitkami, proti jejichž vypořádání výslovně nebrojí kasační stížnost; žádnou z nich přitom neshledal důvodnou. Nezkoumání dodržení předepsané okolní teploty a relativní vlhkosti vzduchu se věnoval v odst. [40] napadeného rozsudku. Pojednal i o objektech představujících tvrzené překážky měření (odst. [45]), nesprávném úhlu měření (odst. [46]), či absenci „hvězdičky“ označující konec vozidla (odst. [47]).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

II.A Kasační stížnost žalobce

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na důkazech (výstupu měřicího zařízení RAMER 10 C a přiložené fotodokumentaci), které byly ve správním řízení provedeny v rozporu s právními předpisy; tyto důkazy totiž nebyly opatřeny konverzní doložkou, čímž došlo k porušení § 6 odst. 1 spisové vyhlášky. Ke každému dokumentu převáděnému z elektronické do listinné formy, který má být součástí spisového materiálu a správní orgán jej chce hodnotit jako důkaz, musí být pevně připojena příslušná doložka prokazující identičnost obsahu dokumentu v digitální a tištěné formě. Autorizovanou konverzi je možno provést buď podle zákona o elektronických úkonech, nebo zákona o archivnictví. Povinností veřejnoprávního původce podle § 8 odst. 5 písm. b) [pozn. NSS: v rozhodném znění dle § 10 odst. 1 písm. b)] téže vyhlášky je uvádět v systému elektronické spisové služby při evidenci dokumentů informaci o tom, zda se jedná o dokument v digitální nebo analogové podobě, přičemž podoba dokumentu se odvíjí od originálu podání. Záznam o přestupku, tiskový výstup měřicího zařízení ani fotodokumentace tuto doložku nemají, pročež je dle stěžovatele nemohl správní orgán v řízení použít jako důkaz.

[10] Stěžovatel dále ve značně obecné rovině toliko rekapituluje své žalobní námitky (nevyslechnutí policistů provádějících měření, neexistence videozáznamu o měření, předložení nepůvodní fotodokumentace, neprovedení dokazování k vysvětlení údajů ze záznamu o přestupku, nedodržení postupu měření stanoveného výrobcem zařízení či nesprávné užití rychloměru). Konkrétně pak tvrdí, že oznámení o dopravním přestupku (ze dne 21. 11. 2018, č. j. KPRC-164863-2/PŘ-2018-012016) je nepůvodní a neoriginální, neboť bylo upraveno tak, že byla rukopisně změněna registrační značka vozidla, se kterým měl být spáchán přestupek; stěžovatel navrhoval doplnění dokazování o výsledcích příslušného policisty, který byl však zamítnut.

[11] Není dle něj taktéž zřejmé, jak měření probíhalo, neboť správní orgán dovodil, že obsluhu měřiče prováděla policistka Ď., naopak krajský soud dovodil automatický režim měření; uvedený rozpor přitom není nikterak vysvětlen a odůvodněn.

[12] Poukazuje též na to, že dokument o osvědčení způsobilosti obsluhy silničních rychloměrů č. j. KRPC-16862-1/ČJ-2016-0200DP je datován dnem 10. 1. 2018; je v něm však uveden policista F. L., který měl školení absolvovat 6. 2. 2018 (tedy 26 dnů po vydání svědčení). Tato skutečnost dle stěžovatele vyvolává pochybnosti o procesu odborné přípravy a jejího dokumentování u všech příslušníků policie uvedených v předmětném osvědčení, tedy včetně policistky Ď.; současně dle něj vznikají důvodné pochybnosti o pravosti a autentičnosti takového dokumentu. Dodává, že policisté s osvědčením vydaným v roce 2018 měli provést školení kolegů v letech 2016, 2017 a v roce 2018 před vydáním osvědčení samotným školícím policistům; s těmito námitkami se údajně krajský soud nikterak nevypořádal.

II.2 Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný ve svém vyjádření k námitce spočívající v nesprávném převodu předloženého záznamu o přestupku z digitální do analogové podoby uvádí, že předmětný záznam byl pořízen rychloměrem Ramer 10 C, a takto vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložený na pevném disku radarového měřiče. Záznamy se přenáší zvoleným způsobem podle verze měřiče na pracoviště policie pomocí archivačního programu *ARCHIV*, který je dodáván

pokračování

současně s měřicím zařízením. Generované snímky jsou poté připraveny pro tisk podle předvolených formulářů a zálohují se na volitelnou dobu. Správnímu orgánu tedy byl policií dodán originál pořízený z výstupu daného zařízení a nemohlo tak dojít k jeho případné úpravě (v textovém editoru), či k jiné manipulaci. Žalovaný proto považuje námitku stěžovatele zpochybňující výstup z měřicího zařízení za nepodloženou.

[14] K výtce, že i přes stěžovatelův návrh nebyli vyslechnuti policisté provádějící měření, žalovaný konstatuje, že s ohledem na předložené důkazy považoval provedení takového důkazního návrhu za nadbytečné, neboť již shromážděné důkazy shledal dostatečné k prokázání všech okolností spáchání posuzovaného přestupku. Bylo jednoznačně a nepochybně doloženo, že stěžovatel spáchal jemu vytýkaný přestupek. K námitce ohledně dokumentů prokazujících řádné proškolení obsluhy rychloměru uvádí, že v rámci správního řízení byla též řádně prokázána kompetentnost a způsobilost policistky Ď. k obsluze použitého rychloměru.

II.3 Replika žalobce

[15] Žalovaný dle stěžovatele přehlíží, že správní spis obsahuje toliko tiskový výstup z měřicího zařízení (bez příslušné doložky); samotný záznam z rychloměru však k důkazu proveden nebyl. Je přitom irelevantní, jakou cestou doručila policie předmětné dokumenty správnímu orgánu; určující je, že správní spis obsahuje pouze tiskový výstup listin bez ověřovací doložky, tedy nebyl dodržen zákonný postup pro jejich převod z digitální do listinné podoby. Krajský soud pak nesprávně dovodil, že správní orgán obdržel uvedené listiny od policejního orgánu v jejich fyzické podobě, neboť tento závěr nemá oporu ve spise. Dále stěžovatel pouze opakuje tvrzení již uvedená v kasační stížnosti, resp. v žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatel (nikoliv výslovně) namítá v kasační stížnosti nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, když tvrdí, že se krajský soud nezabýval jeho žalobními námitkami týkajícími se 1/ nedodržení postupu měření stanoveného výrobcem rychloměru a 2/ rozporů v osvědčeních prokazujících způsobilost policistů k obsluze rychloměrů. Těmto výtkám však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Obecnou žalobní argumentaci ad 1/ krajský soud výslovně shledal nedůvodnou v odst. [41] napadeného rozsudku, přičemž důvody pro tento závěr plynou z kontextu všech následujících pasáží rozsudku, v nichž soud vypořádal již konkrétní

stěžovatelovy výhrady vůči provedenému měření (tvrzené objekty jako překážky měření, nesprávný úhel měření, špatně označený konec vozidla, nezjišťování teploty a vlhkosti vzduchu apod.). Zdůraznil přitom také širší rámec celého soudního přezkumu této námitky vycházející z toho, že „žalobce pouze v obecné rovině v žalobě konstatuje dílčí části blíže neurčeného návodu k obsluze a uvádí, čím vším se měly správní orgány zabývat a co všechno měly ve svých rozhodnutích opomenout výslovně uvést. S tím se však nelze v projednávané věci, kterou je skutkově jednoduchý případ ničím výjimečného překročení nejvyšší povolené rychlosti, ztotožnit. Souhrnnou argumentací správních orgánů o správnosti proběhnuvšího měření proto považuje krajský soud za zcela dostačující a odpovídající charakteru projednávané věci“. Co se týče námitky ad 2/, osvědčeními prokazujícími způsobilost policistky Ď. k obsluze rychloměrů se krajský soud zabýval v odst. [34] - [37] napadeného rozsudku. Připustil logický rozpor spočívající v tom, že osvědčení ze dne 10. 1. 2018 obsahuje též potvrzení o proškolení jednoho policisty až ze dne 6. 2. 2018; nedospěl však k závěru, že by toto pochybení mělo vliv na zákonnost uskutečněného měření (resp. na prokázání proškolení policistky Ď.). Nadto dle něj nebyly zjištěny žádné vady měření, které by naznačovaly nesprávnou obsluhu rychloměru. Dále soud konstatoval, že školitelé sice mají na listině ze dne 10. 1. 2018 uvedeno osvědčení č. 3089/18 a 3088/18 (z čehož by bylo možné usuzovat, že byli proškoleni až někdy v roce 2018), nicméně na obdobné listině ze dne 8. 11. 2016 mají titíž školitelé uvedeno osvědčení č. 2839/15 a č. 2840/15. Soud proto naznal, že ačkoliv mu systém vzdělávání těchto školitelů není blíže znám, je zřejmé, že jsou školeni opakovaně, pročez není důvod zpochybňovat jimi vyhotovené osvědčení ze dne 10. 1. 2018. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud se s oběma uváděnými žalobními námitkami řádně zabýval a stěžovateli rozhodně nelze přisvědčit v tom, že by je opomenul. Pouhý nesouhlas stěžovatele s posouzením věci soudem přitom není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; jeho správnost Nejvyšší správní soud přezkoumá níže.

[20] Vzhledem ke stěžovatelem v kasační stížnosti místy zcela doslovně opakovaným žalobním námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že se jedná o argumentaci, již se již zabýval krajský soud, přičemž stěžovatel proti jejímu vypořádání většinou nikterak konkrétně nebrojí. Nejvyšší správní soud proto, s ohledem na opakování námitek vyslovených již v žalobě, poukazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, dle nichž je „žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).“ Již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 - 90, proto zdejší soud vyslovil, že „řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky.“

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti předně znova namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na důkazech (výstupu měřicího zařízení RAMER 10 C a přiložené fotodokumentaci), které nebyly opatřeny konverzní doložkou, čímž došlo k porušení § 6 odst. 1 spisové vyhlášky. Dle tohoto ustanovení pokud veřejnoprávní původce vykonává spisovou službu v listinné podobě, převede doručený dokument v digitální podobě autorizovanou konverzí dokumentů nebo jiným způsobem převedení podle § 69a zákona do dokumentu v analogové podobě. Veřejnoprávní původce uloží doručený dokument v digitální podobě včetně datové zprávy, v níž je obsažen, ve tvaru, ve kterém mu byl doručen, a uchová jej po dobu nejméně 3 let ode dne doručení, pokud obsah dokumentu není spojen s výkonem práv a povinností, pro jejichž uplatnění stanoví jiný právní předpis dobu delší; v takovém případě původce uchová doručený dokument po dobu stanovenou

pokračování

jiným právním předpisem pro uplatnění práv a povinností ke skutečnostem obsaženým v tomto dokumentu. Veřejnoprávní původce opatří otiskem podacího razítka, popřípadě jiným technologickým prostředkem obdobného určení jako podací razítko dokument v analogové podobě vzniklý převedením doručeného dokumentu v digitální podobě. Shora citovaná povinnost veřejnoprávního původce (v řešeném případě prvostupňového správního orgánu) se tedy týká pouze dokumentů doručených mu v digitální podobě (datovou zprávou např. skrze datovou schránku či e-mail), jež budou následně vedeny ve spise v listinné podobě.

[22] Dle Nejvyššího správního soudu je ze správního spisu zjevné, že Krajské ředitelství policie České republiky předložilo prvostupňovému správnímu orgánu dne 10. 12. 2018 (razítko podatelny s datem) listinný spis. Ten totiž obsahuje: 1/ soupis dokumentů ze dne 6. 12. 2018 (s vlastnoručním podpisem prap. Ď.), 2/ oznámení o přestupku ze dne 3. 12. 2018 (s vlastnoručním podpisem prap. Ď. a npor. M.), 3/ oznámení o dopravním přestupku ze dne 21. 11. 2018 (vlastní rukou vyplněné a podepsané pprap. K.), 4/ úřední záznam ze dne 21. 11. 2018 (vlastnoručně podepsaný pprap. K.), 5/ záznam o přestupku (s poznámkou v zápatí, že byl zpracován programem *Archiv 5.3 RAMET a.s.*), 6/ evidenční kartu řidiče, 7/ barevně vytištěné fotografie stěžovatele a jeho vozidla. Z výše uvedeného (řady vlastnoručních podpisů na originálech předložených listin) je zřejmé, že tyto podklady již byly správnímu orgánu předány v listinné formě; nelze tedy rozhodně souhlasit s konstatováním stěžovatele v replice, že tuto skutečnost (fyzické předložení dokumentů policií) nelze seznat ze správního spisu. Prvostupňový správní orgán tedy nebyl povinen tyto listiny opatřovat konverzní doložkou ve smyslu § 6 odst. 1 spisové vyhlášky, neboť mu nebyly zaslány v digitální formě datovou zprávou a sám je tedy nepřeváděl z digitální do analogové podoby. Pokud jde o povinnost samotného policejního orgánu opatřit záznam o přestupku touto doložkou, Nejvyšší správní soud toto nepovažuje za nezbytné, neboť se jedná o bezprostřední výstup z dat zaznamenaných a uložených na pevném disku předmětného rychloměru, jež z něj byly exportovány a následně vytištěny pomocí integrovaného archivačního programu *Archiv 5.3 RAMET a.s.*; jedná se tedy o značně specifickou situaci přenosu dat v rámci softwaru daného rychloměru. Ostatně již v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 – 37, Nejvyšší správní soud, byť značně lakonicky, konstatoval, že „není běžné, že by převod dat z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze“; na základě čehož v odkazované věci formulovanou námitku shledal bez dalšího nedůvodnou. V nyní projednávaném případě nadto nejsou dány žádné důvodné indicie či pochybnosti, že by tento záznam vygenerovaný z užitého rychloměru neměl odpovídat skutečnosti. Údaje v něm uvedené (naměřená rychlost, datum, čas, stanoviště měření apod.) totiž přesně odpovídají údajům ručně vepsaným policistou do předtištěného oznámení o přestupku, jež bylo vyplněno bezprostředně po zastavení změřeného vozidla. Za těchto okolností krajský soud nepochybil, pokud aproboval postup správních orgánů, jež uznaly stěžovatele vinným (mimo jiné) na základě daného záznamu o přestupku.

[23] Stěžovatel také poukazuje na to, že v oznámení o dopravním přestupku zpracovaném policistou pprap. K. byla přepisována registrační značka vozidla, se kterým měl být spáchán přestupek. Nejvyšší správní soud přisvědčuje tomu, že u prvního záznamu registrační značky na předmětné listině je zjevný přepis písmen a číslic; původní záznam přitom není seznatelný, naopak po provedené úpravě je zřetelný údaj „X“. Stejně jako krajský soud musí konstatovat, že důvod tohoto přepisu mu není znám; mohlo se velmi pravděpodobně jednat o opravu (např. z důvodu nepozornosti) nesprávně zapsaného údaje. Podstatné však je, že takto přepsaný (opravený) údaj o registrační značce měřeného vozidla odpovídá jeho opakovanému uvedení v rámci popisu skutku v témže dokumentu (tentokrát již bez jakýchkoli přepisů), dále fotografii a písemnému zápisu v záznamu o přestupku vygenerovaném použitým rychloměrem, fotografii pořízené policistou na místě po zastavení měřeného vozidla (přičemž na všech fotografiích je registrační značka zřetelně čitelná), stejně jako úřednímu záznamu ze dne 21. 11. 2018,

č. j. KRPC-164863-1/PŘ-2018-020106. Nadto lze uvést, že stěžovatel odmítl oznámení o dopravním přestupku podepsat, tudíž nemůže spekulovat, že k přepisu v dané listině došlo až po jejím vyplnění na místě zastavení vozidla. Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, že není žádných pochyb o tom, že bylo změřeno právě vozidlo RZ X, jež řídil stěžovatel.

[24] Dále stěžovatel tvrdí, že není zřejmé, jak měření probíhalo, neboť správní orgán dovodil, že obsluhu měřiče prováděla policistka D., kdežto krajský soud naopak seznal automatický režim měření. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v záznamu o přestupku je uvedeno „*režim měření – automatizovaný*“ a „*zařízení nastavil – D.*“. V prvostupňovém správním rozhodnutí je vysvětleno, že „*rychloměr, kterým byla rychlost jízdy vozidla změřena, byl nastaven policistkou (poloha měřidla – natočení radarové hlavy, zapnutí PC, zkušební snímek apod.), měření následně probíhalo v automatizovaném režimu měření. Jedná se o běžnou praxi při používání tohoto typu měřiče rychlosti, což je správnímu orgánu známo z jeho činnosti. Popis způsobu měření v úředním záznamu je pouze ilustrační, kdy „obsluhou“ je myšleno nastavení měřiče.*“ V napadeném rozhodnutí žalovaný mimo jiné vyslovil, že „*měřené vozidlo je jediným objektem na snímku, u kterého radar v automatizovaném režimu správně zachytil jeho směr*“. Krajský soud předmětnou námitku posoudil tak, že „*samo měření rychlosti žalobcova vozidla proběhlo dle tohoto záznamu v automatickém režimu, přičemž zařízení bylo nastaveno policistkou D.*“. Nejvyšší správní soud neshledal žádný rozpor mezi tím, jak o režimu měření pojednávají správní orgány a krajský soud; všichni ve shodě uvádějí, že měřeno bylo v automatizovaném režimu, přičemž policistka D. toliko před zahájením měření nastavila předmětný rychloměr.

[25] Ke stěžovatelem rozporovanému vypořádání žalobní námitky týkající se chyb v osvědčeních o způsobilosti obsluhy silničních rychloměrů (k posouzení jeho přezkoumatelnosti srov. odst. [19] tohoto rozhodnutí) Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že v nich se vyskytující dílčí nepřesnosti či nejasnosti nejsou způsobilé vyvrátit prokázání skutečnosti, že policistka D. byla řádně proškolená k obsluze předmětného rychloměru. Její nadřízený npor. M. v přípisu ze dne 30. 7. 2019, č. j. KRPC-77-73/CJ-2019-020106, zaslaném žalovanému k jeho dotazu sděluje, že policistka D., OEČ 323865, byla s obsluhou radarů RAMET 10 a archivací „*proškolená dne 3. 10. 2016 – tehdy se však jmenovala D.. Jmenovaná se dne 29. 9. 2017 provdala a došlo ke změně příjmení.*“ Na základě žádosti správních orgánů, zda by mohl být záznam o jejím proškolení uveden se správným příjmením, neboť jsou s tím ve správních řízeních problémy, „*byla policistka zapsána pod policisty, kteří se školení účastnili po ní*“. Stěžejní tedy v projednávané věci je původní (originální) Osvědčení ze dne 8. 11. 2016, z něž se bez jakýchkoli rozporů podává, že T. D., OEČ X, byla dne 3. 10. 2016 kpt. O. a kpt. P. proškolená, resp. „*absolvovala odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu citovaných silničních rychloměrů (školení operátorů pro práci), a dále je oprávněna ke jejich používání ve všech modifikacích uvedených ve schválení typu*“. Toto osvědčení přitom stěžovatel nikterak nerozporuje a samo sobě postačuje k prokázání toho, že daná policistka byla k nastavení předmětného rychloměru oprávněna. Skutečnost, že (z čistě praktických důvodů) byl na základě žádosti správních orgánů záznam o jejím proškolení (tentokrát již s aktuálním příjmením) dopsán taktéž na pozdější Osvědčení ze dne 10. 1. 2018, které může vyvolávat jisté otázky, je v řešené věci nerozhodné. Přesto Nejvyšší správní soud doplňuje, že toliko jeden (do předem připravené předtištěné tabulky ručně vepsaný) záznam o školení jiného policisty (F. L.) uvedený se sporným datem, nemůže zpochybnit správnost „*přepisu*“ záznamu o dřívějším nezpochybněvaném, proškolení policistky D. Co se týče čísel osvědčení samotných školitelů uvedených na jimi vystaveném osvědčení ze dne 10. 1. 2018, Nejvyšší správní soud odkazuje na posouzení krajského soudu, s nímž se ztotožňuje. Bez znalosti vedení příslušné spisové služby nelze dovodit, že jejich osvědčení č. 3088/18 a č. 3089/18 byla vydána až po datu 10. 1. 2018. Navíc je zjevné, že titíž školitelé byli sami proškoleni již na základě osvědčení č. 2839/15 a č. 2840/15, jež uváděli na jimi vydaném osvědčení ze dne 8. 11. 2016; bezrozpornost tohoto dokumentu je pro tuto věc podstatná. Nelze

pokračování

přítom pouze na základě těchto několika nejasností v jediném osvědčení o školení přisvědčit obecným námitkám stěžovatele, že úplně celý systém proškolení policistů je pochybný a nedůvěryhodný.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu